

учите и ино въженце да ми вържиш краката, чи кату ма колиш, да ни ти напрая някоя бела“. Напраел Ибраим какту искалу дитету и почнал да гу коли. Един път тегли ножа, два пъти тегли – ни можеш да гу коли. Чуди са Ибраим „Аз съм гу точил тоз нож бе, джанъм, що ни режи?“ пък то Господ му спира ръката кату пусегни да коли дитету. И на третия път ино меляке (ангел) Джебраил слиза отгоре с курбана идин коч. Спрял ножъ дету бащата дигнал за трети път и казъл на Ибраим: „На ти пударъка, чи дету на драгу сърце искаш да заколиш дитету си. Аллах ти дава курбана“. Джебраил Алей Селям зъма дитету и му казва: „Въри си гледай пашалъка“. И тъй курбана дет гу колим, оттам иди“.

Според традицията курбанското животно се къносва една седмица преди байряма на три места – там дет са вижда – на главата между очите, на кръста и на опашката. През цялата седмица животното стои вързано отделно от другите животни; дава му се по-хубава храна, грижите за него са по-специални. Съществува вярване, че животното, определено за курбан, трябва да се гледа в дома най-малко седмица преди празника. Смята се, че ако се закупи предния ден или 2-3 дена по-рано, не се признава, ни съ фаща за курбан.

Всяка година ромите колят курбан, наречен за отделен човек от семейството. Разпространено е вярването, че през целия си живот всеки човек трябва да има наречени и заклани три или най-малко един курбан. Смята се, че този курбан ще преведе човека през сърат къопрюсю, въжето, дето е по-тънко от косъм и по-остро от сабя. Туй въже свързва двата свята, нашия и оттатъшния, и води към дженета, рая. Отдолу под моста е джендемът (адът). Сам човек ни може да мине пу моста. Курбанът ти та пусреца на онзи свят. Той идва при тебе в началото на моста, ти са качваш на гърба му и той та кара от другата страна. Затуй курбана, коту са коли, трябва да е здраво животно, да не е сакато, да не къораво, да няма кусури и да е с рога, за да можеш да са фаниш за тях като минавате през сърат къопрюсю.

Много често ромите мюсюлмани съчетават курбана за празника Коч байрам с личния курбан за здраве, наречен *адак*, който се дава в случаите, когато човек е преживял някакво премеждие, болест, нещастие и др. под. Според тях това се прави, защото на голям празник хората нямат лоши мисли, душите им са изчистени. Смята се, че ако адакът се направи в друг ден, не се знае хората, които са поканени, с какви мисли идват, дали са чисти, дали са пили. *Защото ако някой е пил и дойде на адака, може да каже някоя дума накриво и адака не ти са приема, на вятъра си го клал. Ни съ приема зарад тоз човек, дето не е чист.*